

somhed ikke netop har Karakter af Rufferi eller i øvrigt er af den i § 182 betegnede grove Art og heller ikke fuldt kan stilles i Klasse hermed, slipper paa Grund af denne Straffelovens Ufuldstændighed ganske for Straf. At bøde herpaa var et af de Øjemed, som et i Samlingen 1888—89 fremsat og af Landstinget vedtaget Lovforslag tilstræbte. Udvalget har optaget denne Tanke, hvis Gennemførelse, lige saa lidt som ved Rufferi, bør være indskrænket til Befordring af en Kvindes „erhvervsmæssige“ Utugt. I den ny Affattelse, der foreslaas givet det 1ste Stykke af § 4, har man derfor sat i Spidsen det Forhold, at en Person paa anden Maade, end i Straffelovens § 182 ommeldt, som Mellemmand i vindesyg Hensigt tilskynder til eller fremmer Utugt. Den øvrige Del af den ny Affattelse holder sig derimod indenfor det Omraade, Lovforslagets § 4 har for Øje, nemlig at ramme dem, der vel ikke som Ruffere eller deslige ere Anstiftere af eller Førstehaandshjælperer til en Kvindes erhvervsmæssige Utugt, men i vindesyg Hensigt paa en eller anden Maade slutte sig til saadant Erhverv („Alfonser“). Ved den ændrede Affattelse af denne Del af Bestemmelsen har man tilsigtet dels at udskyde det, som ved den videregaaende Regel i Begyndelsen bliver overflødig, dels at angive noget fuldstændigere de Forhold, paa hvilke Bestemmelsens Synspunkt passer, dels endelig at indskrænke den Fritagelse for Straf for de omhandlede Forhold, som Paragraffen i sin nuværende Affattelse ganske i Almindelighed hjemler Personer under 18 Aar, til det Tilfælde, hvor Fritagelsen alene har en naturlig Grund, nemlig at Kvinden har Underholdspligt mod den mindreaarige, der modtager sit Underhold af hende.

Medens Udvalget saaledes er enig om at tiltræde, med de angivne Ændringer, Lovforslagets første 4 Paragraffer, har det delt sig med Hensyn til § 5, der foreslaar indført legemlig Revselse som Tillægsstraf for visse Volds- og Sædelighedsforbrydelser, i hvilke voksne Personer gentagende gøre sig skyldige.

Et *Mindremaal* (Goos, Nellemann og Nordby) foreslaar under Nr. 7, at denne Paragraf udgaar. For dette *Mindremaal* stiller det sig saaledes, at Legemsstraf for voksne Personer hører til den Slags Straffemidler, som Staten af moralske Hensyn ikke kan forsvare at benytte, og som i Nutidens civiliserede Samfund misbilliges af den offentlige Mening som indeholdende en nedværdigende Behandling af Mennesker. Dette har faaet haandgribeligt Udtryk deri, at man alle Vegne har afskaffet Legemsstraffen udenfor Tilfælde af ganske særlig Beskaffenhed, saasom hvor det gælder Opretholdelsen af Disciplinærforhold, hvor Sikkerhedshensynet maa være det alt overvejende, eller hvor Forholdene formentes at have antaget Karakteren af en egentlig Nødstilstand, noget, hvorom der her ikke kan være Tale, da ingen særlig foruroliggende Tiltagen af heromhandlede Forbrydelser i de sidste Aar er paavist. *Mindremaalet* vilde derfor ikke kunne stemme for heromhandlede Legemsstraf, selv om det kunde antages, at den vilde væsentlig forøge Sikkerheden overfor de paagældende Forbrydelser, noget, hvorom der, som bekendt, er meget delte Meninger, og som navnlig i de Tilfælde, som nævnes under Litr. b., er yderst tvivlsomt. *Mindremaalet* medvirker saare gerne til, at Retssikkerheden bliver størst mulig, men vi føle os overbeviste om, at dette naas bedst og værdigst — for saa vidt Straffe som Midlet hertil angaar — ved, som i andre Paragraffer foreslaaet, at uddybe det Spor, som Lov af 11. Maj 1897 har betraadt.

Et andet *Mindremaal* (Jørgen Berthelsen og H. P. Pedersen) kan ej heller tilraade at vedtage § 5, idet det føler sig overbevist om, at Anvendelsen af Legemsstraf ikke er formaalstjenlig i Henseende til Betyggelse af Retssikkerheden, og man kan ikke anerkende Rigtigheden af den Betragtning, at det i hvert Fald ikke kan skade at vedtage Bestemmelsen som en *Prøve*, thi det vil altid og under alle Forhold være vanskeligt at afgøre en slig *Prøves* Resultat, og der bør formentlig kun være Tale om *Prøve* med et saa omtvistet Strafmiddel, naar alle